

Télen a fák közt

*Vágytam a nyárra, aztán a nyár
nem hozott szabadságot.
Vicsorgó vérszomj és csöppnyi bosszú
ketrece volt. Kivergődtem belőle,
azt hittem: felhőkig ugrom közben.
De csak a nyár múlt el, otthon sirattam.*

*Tompán nyomult a tél belém,
velem összevegyült, hidegen elvett
minden ígéretet: szerelmet, napot, eget.
Végül tisztán és üresen mentem
a síkos fák alatt. Fölnéztem:
télen a fák közt jobban látszik az ég.*

Kezdő komoly költő

*Csak tisztességből írom ezt, szégyenből,
nem magamnak, nem nektek: eljövendő verseimnek
– tudom, sose írom meg őket –,
mert ilyen leszek újra, sokáig.*

*Kell-e nektek, nem tudom. Kivetült
sötét álomdarab, és elragad a szavak
zenéje, korcs, buta kongás, ezt hallgassátok,
mert így beszélek újra, sokáig.*

*Jó a vihart nézni az ablak mögül
s összeborzongani. De ha csontig fúj
este az utcán, sírni tudnék.
Héjatlán leszek újra, sokáig.*

*Néha nagyot kiabálnék: ne hagyjatok!
Elvágymagamból, túl mindenem,
vigyetek, vigyetek – de ti elmentetek,
s én itt maradok újra, sokáig.*

Menj és játssz

*Ha a tíz körmömmel tartanálak,
húsod tépve menekülnél.*

*Menj és játssz: magamban már
megcsaltalak.*

*Lecserélnél engem egy jobbra,
sőt szebbre – édesem: én is
szabadultan ejtem le, amit unok,
csak mikor már zuhan,
kapok sikoltva utána.*

*Szerencse, hogy elkapni
sose tudom.*